

Achtste Oegstgeester Dictee voor specialisten

auteur: Ton den Boon

Aan het begin van de 18e eeuw, ver voor de 19e-eeuwse Krimoorlog die weleens als de eerste proxyoorlog wordt getypeerd, werd in delen van het Zwarte Zeeschiereiland dat soms de parel van de Zwarte Zee wordt genoemd, nog een Germaanse taal gesproken: het Krim-Gotisch. Die taal was rond het Pontische bekken allang uitgestorven toen de Krim in 2014 door Vadertje Rusland werd geannexeerd. Hoewel linguicide in het verleden weleens als casus belli heeft gefungeerd en volgens Rusland in de oostelijke Oekraïense oblasten inderdaad een taalstrijd tegen het Russisch werd gevoerd, was dat niet de aanleiding voor de militaire operatie in Oost-Oekraïne, die de Russische Federatie op 24 februari 2022 begon.

Amerikaanse James Bonds hadden die daad van agressie trouwens wel verwacht, maar veel Kremlinologen en andere Kremlinwatchers van naam en faam veronderstelden dat het zo'n vaart niet zou lopen, al werd alom erkend dat Russisch revanchisme, revisionistische frustratie en antiwesterse sentimenten die inherent zijn aan het poetinsisme het gros van de Kremlinbewoners en Doemaleden oorlogszuchtig had gemaakt.

Vandaar dat de oude vertrouwde Koude Oorlogsretoriek tussen de Russische Federatie en het Westen al ver voor de feitelijke troepenopbouw aan de Russisch-Oekraïense en de Belarussisch-Oekraïense grenzen was opgelaaid. Het wachten was volgens sommigen slechts op een falseflagoperatie, in het Nederlands ook wel een valsevlagoperatie geheten.

Terwijl de gewone Moskoviet nog vredig op zijn bajan of balalaika speelde, zijn barzoi of laika uitliet in het Gorkipark, met goesting thuis blini's at met zure room en sevroega van de beloegasteur of à la russe dineerde met orloffgebraad, een biefstuk stroganoff of een bordje pirog, gevolgd door een pavlova of lait russe, of in zijn datsja sleutelde aan een voorvaderlijke droschke of trojka, vroeg het Kremlin Kirill van Moskou reeds de zegen voor een aanval op het Oekraïense broedervolk.

Zodra de strijd eenmaal was losgebarsten en de Russen met een van de Amerikanen afgekeken strategie van shock-and-awe tot aan de tanden bewapend, dus à main armée, het buurland introkken voor hun dragonnade, die al snel op een guerre à outrance zou gaan lijken, bleek dat Rusland in werkelijkheid vooral over roestig wapentuig beschikte terwijl Oekraïne door het Westen van aes triplex werd voorzien. En terwijl de eerste scudraketten en killerdrones over en weer schade hadden toegebracht, werd allengs duidelijk dat Rusland lijdt aan het mussolinisyndroom. Anders gezegd, de sneuvelbereidheid van de Russen bleek slechts matig.

Dit alles noopte Poetin al snel zijn Tsjetsjeense vriend Ramzan Kadyrov in de strijd te werpen, die op zijn beurt de oorlog tegen de Oekraïners welhaast leek te beschouwen als een ghazidsja. Intussen zorgden stijgende energieprijzen in het Westen voor een ongekende geldontwaarding die zou kunnen leiden tot dickensiaanse nooddrift in

de toch al rabattige vaderlandse volkswijken, waar naast nette en nieuwe armen ook kansarmen, afgehaakten, wappies en aluhoedjes – kortom het schabullige klootjes- en kwartjesvolk van onze tijd – al nauwelijks meer rond konden komen. Die dreigende verelendung aldaar werd natuurlijk watertandend waargenomen door de linkse putschisten en de rechtse rattenvangers.

Vooralsnog maakten de nouveaux riches, noch de uitgaande lieden uit het oudgeldmilieu, zich daar weinig zorgen over. Zij hielden vast aan het patroon van wining-and-dining in hun 2 sterrenrestaurants, rotisserieën, grillrooms, bistrootjes en rooftoprestaurants. Intussen bleven vooral de dames onder het uitgaanspubliek, de habitués in de horeca dus, nippen aan hun dagelijkse glaasje colombard, sémillon, torrentés of müller-thurgau, terwijl in de restaurants de carmenère, cinsault, nero d'avola, sangiovese of shiraz bleef fonkelen aan de zakentafel, naast de nog te verorberen vichyssoise, coquilles Saint-Jacques, mixed grill of coq au vin (de borsjtsj was tijdelijk in de ban gedaan). Zo bleef het Benelux-landje van onze elite nog lang meer lijken op een winjewanje of zo u wilt een fairy land dan op de moerasdelta die het eens was en waarin arbeiders slechts een karig godsloon verdienden waarmee ze hun nazaten, tot aan het kakkenestje, konden onderhouden.

Wie van een afstand het Avondland beschouwt zal zich somtemets met reden zorgen maken: hoelang kan de Eurogroep nog haar non-belligerente houding volhouden en wanneer zal, met andere woorden, het Eurokorps worden ingezet in de door de Russische beer bezette oblasten?